

Roman

Poština plačana v gotovini Stevilka 2 Din

Naročnina: 1 mesec 8 Din,
1/4 leta 20 Din, 1/2 leta 40 Din,
vse leto 80 Din. — Račun
pošne hranilnice v Ljubljani
štev. 15.393. — Dopisi: „Ro-
man“, Ljubljana, Breg 10-12

Tednik za vse / Izhaja ob sobotah / Ljubljana, 2. VIII. 1930 Leto II. - Štev. 31

SIROTA Z MILIJONI

Roman v 4 knjigah

Francoski napisal Jules Mary. Poslovenil B. R.

Druga knjiga

SOVRAŠTVO

„Ne, Alice — niti v sanjah nisem mislil na to.“

Alice je za korak odstopila. Marki je instinktivno stopil proti njej, kakor bi jo hotel zadržati.

„Ali se me še vedno bojite — po vsem, kar sem vam povedal?“ je vprašal. „Res je, kriv sem, hudo kriv, ker mojim zločinom ni opravičila v ljubezni — ljubezen je prišla šele pozneje in zato toliko trpim! Neznosne muke trpim, ker si moram vedno in vedno ponavljati, da ne boste nikoli verjeli moji ljubezni, in vendar je ta ljubezen izbrisala vse moje dotedanje mišljenje in želje. Kaj mi je danes slavohlepje, razkošje, udobno življenje, vsemogčnost? Moja največja želja je umakniti se v majhen neznan kot, da bi živel pri vas in vam dokazal, kako vas ljubim!“

Alice ni odgovorila.

„Samo nasproti vam sem kriv in samo vi mi morete odpustiti!“ je šepnil z mehkim glasom.

„Tudi drugi še trpe zaradi vas!“ je trdo rekla mlada žena.

„Roquinovih zločinov nisem sokriv — kolnem se vam! Ni kaplje krvi ni na mojih rokah!“

Spet se ji je hotel približati, toda Alice se mu je umaknila.

„Kolnem se vam, Alice,“ je povzel s tresočim se glasom, „nedolžen sem nad smrtjo Siméonovo, ki vas je takrat hotel rešiti iz rok Roquinovih agentov — tudi nisem sokriv umora Sénéchala in prav tako ne uboja njegovega sina Andreja! Ta poslednji zločin je najbolj v nebo vpijoč, ker ni ubil samo njegovega

telesa, nego je uničil tudi dušo siromašnega mladeniča!“

„Verjamem vam!“ je počasi rekla Alice. Norbertov obraz se je od veselja zjasnil. Toda Alice je povzela:

„Da, teh zločinov niste zagrešili in tudi udeležili se jih niste neposredno, vendar ste tovariš onega, ki jih je storil! Pogodba, ki ste jo iz lastne volje sklenili z njim, vas veže z njim. Mislila sta, da bosta v preletih krvi našla svojo srečo in denar. Vaš pohlep po uživanju in razkošju, vaše slavohlepje vas je privedlo v roke moža, ki ste mu postali sokrivec — k možu, ki je v vas ubil ponos na vaše slavne prednike. In počemu vse to — počemu Siméonova smrt, Sénéchalova in Andrejeva? Povem vam: samo zato, da se polastite velikega imetja! To ste mi sami priznali — ali ne pomnite več?“

Marki je pobesil glavo. Njegove ustnice so zamrmrale samo dve besedi, ki pa ju ni bilo čuti: „Res je!“

Alice se je pripravila na odhod.

„Ne idite šel!“ je zaprosil. „Kaj naj storim, da vam dokažem svojo ljubezen? Recite mi — storil bom!“

Pri jedi

„Papa...“

„Molči! Pri jedi se ne govori!“

Po končanem kosilu. „Nu, kaj si hotel povedati?“

„Zdaj je že prepozno. Muha ti je padla v juho, pa si jo pojedel!“

Poravnajte naročnino! Ne čakajte, da Vam list ustavimo! Ne zanašajte se, da dobite naknadno vse že izišle številke! Naši troški so veliki, zato tiskamo samo za plačnike in prav malo za zalogo.

„Vrnite mrtvim življenje!“ je odgovorila markiza.

„Kaj... kaj pravite?“ je zajeceljal Norbert. Alice je bila že stopila k vratom, toda zdajci se je spet obrnila — še eno vprašanje ji je bilo na ustnicah.

„Zakaj ste tako dolgo molčali, da oče še živi? Zakaj — če je res — ste tako skrivaj hoteli rešiti Andreja?“

Marki je globoko vzdihnil.

„Ali ne vidite,“ je odgovoril, „ali ne vidite, da bi Roquin, če bi samo slutil, da me je groza njegovih zločinov in na tak način pridobljenega bogastva, če bi vedel, da oče Bertara še živi in da sem hotel rešiti Andreja Sénéchala — da bi Roquin postal tisti mah moj smrtni sovražnik?“

„In vi se ga bojite?“

„Da, bojim se ga! O, ne smejte se, Alice! Ne bojim se zase, za vas trepečem!“

„Za mene?“

„Da, za vas. Njegova osveta bo zadela prav tako kakor mene tudi vas. Tisti trenutek, ko vidi, da sem mu sovražnik, ni moje ne vaše življenje piškavega oreha vredno — verujte mi! Njegovo sovraštvo je peklensko in zato trepečem za vas.“

Ali mi res nikoli ne boste mogli privoščiti besedice usmiljenja? Ne prosim nikake gotovosti, samo upanja mi dajte, samo droben žarek nade v tej noči teme, ki tavam v njej, odkar vas ljubim!“

Govoril je hrope, z ugašajočim glasom.

Pred Aličinim duhom pa so vstajale slike iz prvih dni poznanstva z markijem. Potem je videl njen duh ugrabitev, brutalni prizor v samotni hiši, kamor so jo bili zaprli, poroko na gradu BoisTordu in ljubezen do Valentina. V tem kratkem trenutku je še enkrat preživela vso tesnobo in vse peklenske muke življenja ob strani tega moža.

Marki ji je te misli čital v očeh.

„Alice!“ je šepnil z zamirajočim glasom.

Toda ona je počasi šla iz sobe, ne da bi bila odgovorila.

IZZOV

Po Aličinem odhodu je marki odsedel in se zamislil. Sanjal je o svoji prošlosti. Mimo njega se je vrtilo življenje, življenje polno pomanjkanja in neprestane bede. In naposled je prišla še ta pogodba z Roquinom. Pogodba, ki je rodila zločine in prelivanje krvi. Vse to je storil, da si pridobi veliko imetje, da uteši svoje nenasitno slavohlepje. In kaj je doživel? Bil je stokrat nesrečnejši od prej, zakaj v srcu ga je žgala neozdravljiva rana breznadne ljubezni — nevarne ljubezni, ki se je tako dolgo zaman boril proti njej. Hotel si je bil Alice izruvati iz srca in vdušiti ljubezen do nje. Toda očarljivost te neomadeževane ženske je vselej iznova budila ljubezen v njem in obnavljala in večala njegovo trpljenje. Kolikokrat je bil že sklenil, da jo pošlje proč, da ji vrne svobodo — a strast je bila močnejša od volje. Rekel ji je bil — in to ni bilo laž — da je vse njegovo življenje zastrupljeno. Nič več ni zahajal v družbo, politiko je zanemarjal in družbo in posle in se ni brigal za svoj ugled in sloves.

Ze davno je bila legla noč na zemljo, ko je naposled vstal. Udje so mu bili odreveneli, videti je bil star in truden, čelo je imel nagubano in ustnice krčevito stisnjene. Z drsečim korakom je prestopil po sobi gor in dol. Potlej je šel k oknu in potegnil kvišku zaveso.

Vse je bilo temno — tudi okno, za katerim je stanovala Alice. Ali je spala? Kdo ve!

Nepremično je stal Norbert pri oknu — minila je ura, dve, potekala je noč.

Zjutraj je prinesla Aličina sobarica markiju pismo. Bilo je od njegove žene. Odprl ga je. Samo tele besede so bile v njem:

„Moram videti očeta. Odpotujem.“

Marki ji je takoj odgovoril:

„Prav storite. Ne bom vam branil. Moja ljubezen vas bo ščitila. Jutri prideta v BoisTordu dva vaša prijatelja — vaša, pravim, ne moja — da pazita na vas. Z Bogom!“

Zjutraj se je Alice res odpeljala. Do zadnjega je marki upal, da se pride posloviti od njega, a je ni bilo. Niti pogledala ni k njegovemu oknu.

Ko je odšla, mu je bilo, kakor da je ugasnila luč, in palača se mu je zazdela zapuščena

in mrtvaška. Občutek mraza in osamelosti ga je stisnil za srce.

„Končati moram!“ je zamrmral sam pri sebi.

Pozvonil je in ukazal, naj šofer takoj pripravi avto. Pet minut nato je bil na potu k Roquinu.

— — — — —
 Louffard sam je odvedel Norberta k Roquinu, ki je gosta sprejel v salonu.

„Nu, kako je z vami? Ali nismo imenitno rešili Louffarda?“ Ponudil mu je roko.

Toda marki jo je prezrl. Tudi povabilu naj sede se ni odzval.

„Kaj vam je?“ je vzkliknil bankir. „Ali se nič ne čudite, da vidite Louffarda, ki ga je že imela policija v pesteh, pri meni kot komornika? Predrznost, kaj ne? Ne bojte se; če bo sila, se izmuzne skozi klet v sosednjo hišo in od tam na varno. E, sreča je drznemu zmerom zvesta. Ali vas tudi to ne čudi, da mirno smotko pušim in pokojno kavo pijem? Saj gotovo veste, kaj se je zgodilo?“

„Vse vem. Ni čuda — saj listi dva dni drugega ne vedo pisati. Vsa čast, Pariz ste temeljito vznemirili. In Pariz vznemiriti ni lahko!“

„Kako govorite? Kaj vam je? Ali mar vam ne groze iste nevarnosti kakor meni? Ali ni najina usoda trdno povezana druga z drugo, ali res vse to pozabljate, dragi prijatelj? Besedo vam dam, pričakoval sem od vas čestitk — saj na koncu koncev vaša glava prav nič trdneje ne sedi na vratu od mojega!“

Roquin se je zasmel. Stopil je po sobi in pušnil dim svoje smotke proti stropu.

„Ali smem tudi vam ponuditi?“ se je ustavil pred markijem in pokazal na škatlo pristnih havanskih.

„Hvala!“

„Hudiča, kaj vam je?“ se je Roquin razsrdil. „Od kod vam ta pogrebni obraz? Če pri našate slabe vesti, na dan z njimi! Dobre vesti imajo časa, slabe pa ne smejo čakati.“

Norbert je nemo odkimal. Pogleda obeh mož sta se srečala, mrzlo in bodeče ko dve jekleni rezili.

„Tedaj to ni — nu, s čim smem postreči?“ je nestrpno povzel Roquin. „Zakaj ste prišli?“

Marki se je sklonil k njemu.

„Prišel sem, da vas ubijem!“ je kratko odgovoril.

Roquinu je zagomazelo po hrbtu. Smotka mu je pala na tla; pregriznil jo je bil.

„Da me ubijete?“ je zategnil.

„Da!“

Zločinec je počasi odstopil, potisnil mizo med sebe in markija in nehote segel v žep po orožju. Ni ga bilo. Roquin je pobledel.

Marki se je nasmehnil: tudi on ni imel orožja. Bil je zelo miren in nihče ne bi bil dejal, da resno misli s svojo grožnjo. Stopil je proti Roquinu.

„Ne bojte se,“ mu je pokojno rekel, „ta trenutek ste še varni!“

„Kdo vam pravi, da se vas bojim?“ je porogljivo odvrnil Roquin.

„Prišel sem, da vas ubijem — a ne, da vas umorim!“ je prav tako mirno nadaljeval Norbert.

„Kateri vrag vas je danes obsedel, gospod Argentel? Ali si ne bi mogli izbrati za šale nekoliko manj mračne snovi?“

„Ne šalim se.“

„In zakaj, če smem vprašati, me hočete ubiti?“

„Ker ne maram več biti vaš sokrivec! Sit sem že teh zločinov!“

„A tako! Nu, sodim, da vas ne bo začudilo, če vam povem, da sem te besede od vas pričakoval.“

„Tem bolje — prihranite mi mučna pojasnila.“

„Narobe, ta pojasnila zahtevam od vas in bi se o njih rad z vami pomenil!“

Roquin se sel. Prižgal si je novo smotko, se s komolci naslonil na mizo in porogljivo uprl v svojega gosta oči.

„Prižgite si smotko kakor jaz,“ je malomarno rekel, „dobro vam bo delo. Kajenje človeka umiri in razburjenje se mu razkadi kakor dim. Kolikokrat se zgodi, da bi se pri prvih dimih dva človeka najrajši pobila, pri poslednjem pa si že podasta roke ko najboljša prijatelja. Poizkusite!“

Marki je nemo odkimal.

„Tedaj hočete boj?“ je suho povzel Roquin.

„Da — boj na življenje in smrt!“

„Pozabljate,“ je še zmerom hladnokrvno nadaljeval Roquin, „kaj ste obljubili pri najinem prvem srečanju — takrat, ko so vam izdraževali poslednje ostanke vaše borne imo-

vine, ko so vam javno prodajali vašo beračijo...“

„Obljubil sem vam, da vam pomagam, dokler...“

„Dokler ne bo najino delo končano!“

„Ha, ha, najino delo — zločinsko delo!“

„Dobro, zločinsko delo — a kaj vam to mar? Jaz ukazujem in moji ljudje izvršijo! Danes vam je lahko kes obujati, danes, ko imate premoženje — res, ni še popolnoma v najinih rokah. Jaz sem bil tisti, ki sem vam pomagal. Zdaj je prepozno, gospod marki! Ubiti me hočete, dobro! Zdaj ste zadovoljni, bogati, vplivni in ugledni in jaz sem vam v nadlego. Pri meni je stvar narobe: jaz vas ne mrzim, hočem vas ohraniti pri življenju, ne želim vam smrti, branil vas bom. Vidite, koliko razlike v najinih željah!“

„Prišel sem, da vas ubijem ali da se dam od vas ubiti!“ je ponovil marki.

„Ne eno ne drugo!“ je hladno odvrnil Roquin.

„Tedaj se ne marate biti?“

„Čujte, marki!“ ga je ledeno presekalo Roquin. „Ne bodite otrok! Dve leti sva zaveznika v stvari, ki je neposredno pred zmago. Ne uganjajte neumnosti, prosim vas. Izpolnil sem svoje obljube, ničesar si nimam očitati. Obljubil sem vam, da dobite milijone, in dobite jih, če mi ne boste polen metali pod noge. Pomislite malo, koliko sem že storil in kako malo je treba še storiti.“

„Nove zločine pripravljate...“

„Še enkrat — kaj vam to mar?“

„Ubijem vas!“

„Glavo ste izgubili! Svaril sem vas, ko sem vam pred poroko pokazal Alice v ulici Lafayette, rekel sem vam, ne zaljubite se, varujte se ljubezni! Zdaj ste neumnost storili, zapredli ste se v mreže kakor dvajsetletnik.“

Marki kakor da ga ni čul.

„Rekel sem vam že, da vas nisem prišel umoriti. Hočem, da se branite — na dvoboj vas pozivam, na dvoboj na življenje in smrt!“

„Kaj še — zame je važno in potrebno, da živite, ker mi pomenite milijone, ki jih ne maram izgubiti. Hudiča, če vas ubijem, o čemer sem uverjen, izgubite dedščino. To vi prav tako dobro veste kakor jaz.“

„Borili se boste z menoj, če hočete ali ne!“ je divje vzkliknil d'Argental.

„In kako, če dovolite, me hočete prisiliti?“

„Opsujem vas, če ne pojde drugače.“

„Med nama ni psovka.“

„Udarim vas v obraz javno, da bo ves Pariz videl.“

„Hudiča!“ je vzkliknil Roquin. „Kaže, da postaja stvar resna.“

„Sprejmete?“

Zločinec dolgo ni odgovoril. Njegov obraz in ustnice so bile blede kot prt. Njegove trde črte so razodevale razburjenje in v očeh mu je gorel srd.

Marki je bil videti popolnoma miren. Njegovi računi z življenjem so bili sklenjeni.

„Končajva!“ je naposled izpregovoril Roquin. „Vem, da ste izboren strelec, a jaz nisem nič slabši, morda celo boljši. V ostalem je pištola presirovo orožje in krogle v glavi nihče ne izleči.“

„Naj žreb izbere orožje.“

„O, usoda je preveč muhasta, gotovo bi izbrala pištolo.“

„Tedaj meč?“

„To je bolje, mnogo bolje. Meč je pametno orožje, rane, ki jih dobite od njega, je moči ozdraviti.“

„Eden od naju obleži mrtev!“ je mračno odgovoril marki.

„Če je tako, pa umrite, in hudič z vami!“

Norbert je z neprikritim gnusom pogledal Roquina.

„Rekel sem vam že,“ je odgovoril Roquin na ta pogled, „da vas ne nameravam ubiti. Potrebujem vas, potrebujem zaradi dedščine. Pravkar sem bil še trdno odločen, da se bijem z vami, a sem se spet premislil. Preveč bi tvegalo.“

„Prisilim vas!“

„Verujte mi, pazil bom, da ne dobite prilike za to.“

„Ali je to poslednja beseda?“

„Da, in zdaj z Bogom, dragi moj marki! Želim vam več miru in pameti!“

Norbert je odšel.

Petnajsto poglavje

DVOBOJ

Roquin je resnico govoril. Ni mu bilo do tega, da bi marki umrl. Ni lagal, ko je rekel, da bo njegovo življenje branil, če bo treba. Zakaj Norbertova smrt je zanj pomenilo pu-

stili vse nade in odreči se denarju, in vsi zločini bi bili brez haska.

A zato ni bil Roquinov srd na markija nič manjši. Toda bil je praktičen duh, in od tega če bi markija ubil, bi ta trenutek imel samo škodo. Zato se je na vse kriplje ogibal markija in je gledal, da mu ni prišel na pot.

Nekega dne — bilo je okoli dveh popoldne — je moral Roquin po poslih na borzo. Njegov agenti so mu bili sporočili, da so videli markija, ko se je z avtom odpeljal v parlament. Pustolovec je bil zato brez skrbi.

Okoli treh, ko je vrvenje najživahnije, je za trenutek stopil ven, da se nasope svežega zraka. V dvorani je kar dušilo. Pomešal se je med agente, spekulante, menjalce in bankirje, ki so se zbirali v avli in na stopnicah.

Zdajci si je skozi množico prerekajočih in vpijočih mož utrl pot mož visoke postave in tisti mah se je začul jasen in vnikljiv glas, ki je vse preglasil:

„Mir!“

Kakor bi odrezal, je nastala mrtvaška tišina.

Marki — zakaj on je bil — je počasi stopil proti Roquinu. Okoli njiju se je zdajci zgrnila vsa množica in začulo se je pridušeno šepetanje: „Marki Norbert d'Argental!“

Marki je Roquinu položil roko na ramo.

„Ne delajte neumnosti,“ je šepnil pustolovec. „Bojte se mojega sovraštva!“

„Kadar te ubijem, bo tudi tvoje sovraštvo mrtvo!“ je zasikal marki.

To reki se je obrnil k zbrani množici, ki je napeto čakala, kaj bo.

„Gospoda,“ je izpregovoril s tresočim se glasom, „ta človek je lopov in strahopetec! Vpričo vas ga oklofutam, ker ga hočem razžaliti na smrt!“

In s temi besedami je z vso silo udaril pustolovca v obraz.

Roquin se je opotekel. Oči so se mu podplule s krvjo; ko jih je odprl, je počasi stopil skozi množico in odšel, ne menč se za roganje in posmeh. Poklical je avto in se odpeljal.

Tudi Norbert je odšel.

Uro nato je dobil marki pismo:

„Pravico imam, da si izberem orožje — samo to sem hotel. Bila se bova z meči — jutri na belgijski meji. Priče ne potrebujeva, stvar urediva sama. Povabil sem s se-

Polinska

boj prijatelja zdravnika dr. Sugorela. Bodite jutri ob štirih zjutraj v Givetu, od tam je četrť ure do belgijske meje.“

Marki mu je kratko odpisal: „Pridem.“ Nato je poklical slugo in mu izročil pismo za Alice. V njem je bilo samo tole:

„Bijem se z Roquinom. Hočem, da me ubije, in jaz njega. Upam, da boste potem vsaj vi srečni. Če umrem ali ne, moja ljubezen do vas ostane neizpremenjena.“

Solnce še ni vzšlo, ko so se dobili v gozdiču kraj mesteca Giveta. Doktor Sugorel je prinesel s seboj obveze in zaboječek s platnom in operacijskimi instrumenti.

Nasprotnika sta si stopila nasproti. Oba sta bila enake rasti, enako atletsko razvita, oba enako spretna.

„Tak se ne mislite izpametovati?“ je še poslednjič vprašal Roquin.

Norbert je nameril svoj meč na Roquinova prsa. „Branite se!“ je ledeno rekel.

„Norec!“ je zamrmral pustolovec in skočil v pozo.

Prvih pet minut se je zdelo, da se moža samo urita in preizkušata orožje. Jeklo se je kresalo ob jeklo in udarci niso bili videti hudi in nevarni.

Zdajci je Norbert iznenada naskočil. Toda Roquin je bil pripravljen in je mirno zavrnil

napad. Imel je jekleno roko, nič slabše od markija. Toda zadovoljeval se je s tem, da je samo markijeve napade odbijal. Zdaj pa je videl, da se bo le tako ubranil divjih markijevih naskokov, če sam izpade. Norbertovo jeklo mu je bilo pravkar raztrgalo srajco na prsih, toda na srečo ga ni ranilo. Roquin je pariral in izpadel: kapljica krvi se je pokazala in pordečila Norberta na rami — oprasnil mu je bil kožo.

Roquin je odstopil in pobesil meč.

„Zdaj menda vidite, da vas ne nameravam ubiti,“ je mirno rekel, s silo potlačivši mržnjo, ki je tlela v njem.

„Prisilim te, lopov,“ je zaškrtal marki.

Norbertovi udarci so se podvojili; njegov meč je zaplesal, da je vid jemalo. Roquin je bil prisiljen braniti se s tem, da tudi sam napade.

„Tak ubij me!“ je v brezumnem smehu vzkliknil marki. „Ali ne vidiš, da hočem umreti? Ubij me, sicer —“

Se ko je govoril, se je vrgel z iztegnjeno lehtjo na Roquina, čigar meč je bil prav takrat naperjen na njegova prsa.

Te vrste izpadi se navadno končajo katastrofalno za oba protivnika, ker se drug drugemu napičita na meč.

Roquin je tisti mah razumel, kaj Norbert namerja, toda bilo je že prepozno. Videl je, da je nekaj po bliskovo sunilo proti njegovemu meču, in se je nehote umaknil. Nekaj mrzlega se mu je zabodlo v ramo; odstopil je.

Marki se je zazibal in omahnil; Roquinov meč mu je tičal globoko v prsih. Pustolovec se je bil pravočasno sklonil, da ga ni protivnikov meč zadel z vso silo, ker bi sicer bilo po njem, istočasno pa je bil potisnil svoj meč markiju v prsa. Nezavesten se je Norbert zgrudil na zemljo.

Roquinova rana ni bila nevarna. Doktor mu jo je skrbno obvezal, nato pa se je obrnil k onesvestlemu markiju.

„Mislim, da je doigral,“ je rekel pustolovcu, ko je preiskal rano. „Prepeljati ga bo treba v zdravniško oskrbo. Tu blizu je gostilna ‚Pri zlatem solncu‘ — tja ga spravimo.“

„A če vam medpotoma umre?“

„Tega vam z zanesljivostjo ne morem povedati — sodim pa, da bo vožnjo prestal.“

„Če umre, mi takoj brzojavite, da obvestim njegovo ženo. Jutri pa se vidiva v Parizu!“

Voz je pustolovca odpeljal nazaj v Givet, zdravnik pa je marki spraval v drugi voz. Norbert je bil še vedno v nezavesti. Doktor Sugorel mu je bil sicer rano obvezal, toda preiskati mu je še ni utegnil. Kdo ve, ali ni bil zadet kak važen organ?

Cez pol ure počasne vožnje je voz dospel do gostilne ‚Pri zlatem solncu‘. Markija so položili na posteljo in doktor Sugorel mu je rano skrbno preiskal. Videl je, da gre sicer zelo globoko, vendar ni bil prizadet noben važen organ.

„Bogme, gospod marki, srečo imate,“ se je zasmel zdravnik Norbertu, ki se mu je bila vrnila zavest. „Kaže, da ne bo hudega.“

„Srečo?“ se je žalostno nasmehnil marki. Drugega ni rekel.

Zvečer je doktor Sugorel predal Norberta zdravniku v Dinantu, belgijski vasici nedaleč francoske meje, sam pa se je, kakor je bil obljubil Roquinu, z nočnim vlakom odpeljal v Pariz.

Tretja knjiga

MED ŽIVLJENJEM IN SMRTJO

Prvo poglavje

NEVAREN POSKUS

Isti dan, ko sta se Roquin in marki dvojevala, je okoli petih popoldne stopil na pariški postaji iz vlaka, ki je prišel iz Nemčije, mlad mož kakih trideset let. Prtljago je pustil na postaji, s seboj je vzel samo majhen ročni kovčeg; nato je stopil v avto in povedal šoferju naslov: Rue Bleue številka enajst.

Ta mladi mož je bil zdravnik Emil Sénéchal, Andrejev brat in oboževatelj Zoraide, Emil, ki je — kakor naši čitatelji gotovo še pomnijo — pred letom dni sklenil usodno pogodbo z Indijcem. Listina, ki jo je Emil takrat podpisal, se je glasila:

„Danes, petindvajsetega julija, ob enajstih ponoči si vzamem življenje, ker nisem imel sreče in sem sit siromaštva. Nihče ni kriv moje smrti, ker sem si jo prostovoljno izbral.“

Ta usodni pogoj si je Emil sam zadal v Muradovi palači. In zdaj je potekalo leto od onega usodnega večera...

UGODNA PRILIKA

za nove naročnike, ki niso brali naših prejšnjih romanov:

NEZAKONSKA MATI

Povest iz naših dni

ZLATI DEMON

Roman iz življenja iskalcev zlata v Aljaski

KONZULOVA SKRIVNOST

Napeta detektivska povest

V OBJEMU TEME

Roman nesrečnega graščaka in preproste deklince

Vse te romane, ki so izhajali v „Romanu“ in bi jih bilo za

4 DEBELE KNJIGE

dobite za 55 Din s poštnino vred, če pošljete denar na prej. Naročite takoj, ker je zaloga majhna, in zahtevajte položnico!

Odpravišтво »Romana«, tednik za vse

Ljubljana, Breg 10

Ko je Emil odhajal s postaje, je vse na njem razodevalo globoko razburjenje. Bil je bled in potrť, njegovo čelo je bilo mračno in nagubano, oči trudne in kalne.

Kaj je težilo mladega zdravnika? Ali je obupal nad tem, da bo lepa deklince z velikimi črnimi očmi še kdaj njegova? Ali ga je bolelo siromaštvo? Ali se je bal usodnega petindvajsetega julija, ki so ga od njega ločili le še trije dnevi?

Ne, Emilovi žalosti je bil drugi vzrok. V Monakovem je bil dobil brzojavko, da mu brat umira in da je njegov oče izginil.

Mladi zdravnik ni slutil, kaj se je zgodilo, vedel je samo, da je njegov brat zelo šibkega zdravja, da je jako slab na pljučih. Emil je svojega brata ljubil nad vse na svetu in vse njegove studije so imele samo en smoter: odkriti lek pljučnim boleznim. Izračunal je bil, da se mu za brata nekaj let še ni bati, in zdaj iznenada izve, da mu umira. In oče je izginil! Zakaj, kako?

Ta vprašanja si je zadajal mladi mož. — na nobeno ni vedel odgovora.

Ko je avto zavrl pred hišo, je Emil naglo stekel po stopnicah in pred vrati obstal. Ni se upal potrkati ne pozvoniti. Za temi vrati je bila skrita resnica, morda grozna resnica! Če je Andrej med tem že umrl! Če je stanovanje prazno, če njegovega brata ni več, če se oče še vedno ni vrnil —

Mehanično se je mladi zdravnik ozrl okoli sebe, iskal je z očmi živo dušo, ki bi jo vprašal, ki bi mu vlila upanja.

Takrat je začul stopinje in vrata so se odprla. Bila je Marjeta, ki ga je takoj spoznala.

„O, gospod Emil, tak ste vendar prišli!“

„Moj brat?“ je hlastno vprašal Emil.

„O, gospod, še zmerom je tako slab.“

„Tedaj še ni umrl?“

„Ne, toda zdravniki še vedno obupujejo nad njim. Dva dni se ni bil zavedel in se ni ganil, in vsi smo že mislili, da je umrl. Potlej se je zbudil, a zdaj ima vročino in venomer fantazira in nikogar več ne pozna. O, gospod, hudo je.“

„In oče?“

Marjeta je sklenila roke in pobesila glavo.

„Sam Bog nebeški ve, kaj je z njim.“

Hotela je povedati Emilu, kar je vedela o nesrečnem izginotju starega Sénéchala, toda mladi zdravnik je hotel pred vsem videti svojega brata, in je stopil v sobo.

Bleda in upadla mlada dama je sedela ob zglavju bolniške postelje. Emil je ni poznal; vrgel se je na posteljo umirajočega brata in s trepečoim glasom vzkliknil: „Brat, ali me ne poznaš?“

Andrej ni odgovoril; samo pogledal ga je s praznimi, brezizraznimi očmi.

Emil je vstal. Odgrnil je odejo in se sklonil nad upadla bratova prsa. Kratko in presekano je prihajal zrak iz pljuč, utrip žile je bil nagel in sunkov. Bolnikove oči so gorele.

„Kako je slab!“ je zamrmral zdravnik. „Ni ti pomoči, ubogi Andrej! Le kako si siromak prišel tako daleč, tako nenadoma? Kaj se ti je moglo zgoditi? Kdo bi mi to vedel povedati?“

„Jaz, gospod!“ je tedaj začul slaboten glas za seboj.

Emil se je hlastno okrenil.

Neka dama je stala pred njim — ista dama, ki jo je bil zagledal ob vstopu in ki je potem neslišno odšla iz sobe — Lidija.

„Vi, gospa?“ se je začudil Emil. In njegove oči so govorile: „Kdo ste? Kako da vas dobim pri Andreju?“

Lidija je čitala v njegovih očeh in je pobesila oči.

„Vi strežete Andreju, kaj ne? In zato gotovo veste, kaj se je zgodilo?“

„Da, vem, in hočem vam povedati,“ je odgovorila Lidija. „Bodite pripravljene na strašno zgodbo. Potem boste razumeli, zakaj sem pri Andreju in mu strežem — razumeli boste, kakšen nizkoten zločin je bil storjen. Videli boste, kako velika nevarnost grozi tudi — vam!“

„Meni — kakšna nevarnost naj meni grozi?“ je vzkliknil Emil.

„Ista nevarnost, katere žrtev je postal vaš brat — ista nevarnost, ki ji je brez dvoma podlegel vaš oče!“

Emila je izpreletelo.

„Tak govorite, madame, govorite, zaklinjam vas!“ je vzkliknil ves prepaden.

„Da, povedati vam hočem. Toda nekaj vas prosim — karkoli boste groznega čuli, prisezite, da me ne boste prekinili, obljubite, da me ne boste obsodili! Morate mi priseči, drugače ne bom imela moči, da vam vse to povem!“

Emil je za korak odstopil. Kakšne strašne stvari mu hoče ta dama povedati? Zakaj ga tako proseče zaklinja? Takrat mu je pogled zdrknil na umfajročega brata in to ga je osvestilo.

„Prisežem, madame,“ je rekel s trdim glasom, „prisežem, da vam izpolnim željo, toda za Boga, govorite, zakaj sleherna minuta, ki jo izgubimo, utegne Andreja pogubiti!“

Rabindranath Tagore

znani indijski pesnik, je velik prijatelj otrok. Nedavno je ustanovil zanje „Šantinikitan“ t. j. „Zavod za dušni mir“.

Anekdote

Dve dobri o Conanu Doyleu

O nedavno umrlem očelu slavnega detektiva Sherlocka Holmesa nič manj slavnem angleškem pisatelju Conanu Doyleu pripovedujejo tile mični zgodbi.

Conan Doyle se je vrnil z Rivijere in je hotel prebiti nekaj dni v Parizu. Na postaji je sedel v avto in se dal potegniti do hotela. Ko je plačal in nagradil šoferja z lepo napitnino, se mu je izvošček zahvalil: „Hvala lepa, gospod Conan Doyle!“

„Od kod me neki poznate?“ se je začudil pisatelj.

„Nič lažjega,“ se pomenljivo zasmije šofer. „Čital sem v listih, da se nekako zdaj vrnete iz Nice. Na postaji sem si vas dobro ogledal in kaj hitro dognal, da ste Anglež. Na lasih sem vam videl, da ste se ostrigli pri južnofrancoskem brivcu, in na vaših petah sem spoznal sledove marseljskega blata.“

Conan Doyle je od presenečenja onemel.

„In samo po tem ste me spoznali?“ je vprašal, ko se je nekoliko zavedel.

„O, ne! Še po nečem drugem... Bral sem vaše ime na kovčegu.“

Conan Doyle je bil velik ljubitelj glasbe. V neki družbi so mu predstavili muzika, ki se je bahal, da svojo eksistenco dolguje svojemu instrumentu.

„Tudi jaz bi prav za prav smel to trditi o sebi,“ je na začudenje vseh posegel vmes Conan Doyle. „Svoje dni sem se udeleževal na nekem instrumentu, ki mi je rešil življenje. Ko sem bil še otrok, je moj rojstni kraj opustošila strašna povodenj. Ko so vode že odnašale našo hišico, se je moj oče oklenil postelje in se dal gnati od vode, dokler ni bil na varnem...“

„A vi?“ so vprašali poslušalci.

„Jaz sem ga spremljal na klavirju,“ je mirno odgovoril Conan Doyle.

Shaw in dramatik

Mlad dramatik je prosil slovečega pisatelja in zbadljivca Bernarda Shawa, da bi mu bral svojo dramo.

„Kar izvolite sestti,“ je rekel Shaw mlademu piscu, „jaz moram za trenutek v sosednjo sobo in pridem takoj nazaj.“

Minilo je deset minut in Shawa še zmerom ni bilo. Zdajci pa se prikaže njegov sluga in pravi:

„Mojster prosí, da še malo potrpite.“

„Ali ima mnogo dela?“ zajeclja posetnik. „Če je tako, pridem rajši drugič.“

„Ne,“ odgovori sluga, „kar ostanite, gospod takoj pride — oblači si spalni plašč.“

V neki ruski vasi so pozvali kmete, da prispevajo „prostovoljne“ darove za Ljeningov spomenik. Kmetje so podpisali kolikor je kdo zmogel. Ko je nekaj mesecev nato prišel inkasant, da pobere njihove prispevke, so se kmetje zbrali na konferenco in se posvetovali, kaj naj store. Zakaj denarja se jim je škoda zdelo. In so sklenili in sporočili sklep inkasantu: da prispevkov ne plačajo v gotovini, nego jih rajši o s e d e.

T · I · G · E · R

N A P I S A L M A X B R A N D

Tako nenadna, prečudna izprememba se je zgodila z njim, kakor če metulj z enim samim sunkom svojih zvezanih kril raztrga mešič in zmagoslavno skoči na dan, čeprav bi v tem primeru bolje ustrezala primera s tarantelo, ki razžene svoje skrivališče prečudno nežno spredele svile, se izvije na prosto in razbubi kot nagnusna majhna pošast. Zakaj ko so zdaj izginili srebrni lasje z glave in obraza, se je iz starega Belobradca pokazal — Pavijan.

Pretegnil je svoje orjaške lehti in stresel pleča, bilo je, kakor da je z eno samo kretnjo presul drugo dušo vase. Celo črte njegovega obraza so se izpremenile, in iz nemočnega hromca je zdajci postalo docela svobodno bitje, svobodno, ker ni priznavalo nikake volje razen svoje, Pavijan, ki je bil na svoji zločinski poti obhodil ves svet.

Odprl je predal pisalne mize in vzel najprej iz skritega kota revolver, potem bodalo iz usnjatega toka in dolg nož. Ta tri orožja je po vrsti vzel v roke, toda naposled se je odločil za nož in drugi dve orožji spet spravil v predal.

Čepica, ki so jo je potegnil dol do oči, je izpopolnila njegovo opremo; nož je smuknil v žep njegovega jopiča, in zdaj je popolnoma neslišno stopil k oknu.

Okno je gledalo na kakih osem čevljev široko ulico, opasno brezdno za tako temno noč, in pod njim, kakih šest čevljev globlje je bila streha sosednje hiše.

Trenutek je stoječ na oknu pobalansiriral, premeril temno ulico pod seboj na vse strani, in potlej je skočil.

Priletel je neslišno na roke in noge in potem zdrknil čez streho do naslednje hiše. Le-ta je v temi kazala gladko, solidno pročelje, in na njej ni bilo videti opore za roke in noge, toda Pavijan je z opičjo spretnostjo splezal naravnost po njej v višino, in ko je bil gori pri strešnemu žlebu, se je z bingljajočimi nogami obesil nanj, da je čvrsti žleb zaječal pod težkim bremenom. Kakor nihalo je zanihal sem in tja, in pri tretjem zamahu se mu je posrečilo popeti se na streho.

Čez to streho se je splazil prav tako, in ko je prišel še do višje hiše, je porabil vodovodno cev, ki je bila predebela, da bi jo objela roka navadnega človeka, in tako se je popel, vselej z eno roko nad drugo, na streho.

Vse to je opravil z nenavadno spretnostjo, s strašnim naporom svojih sil, in vendar čez deset minut ni bil zasopel.

Zdaj je priplezal do roba visoke stene; kakor skalnata čer se je spenjala v višino. Če si pogledal po nižjih strehah, si vsepovsod videl brleče luči v odprtih oknih, in nočna razsvetljava velikega mesta je metala svetel sij na nebo; toda če si dol pogledal, si videl kakor črno reko, in na dnu te reke, tako daleč, da se je zaradi hiš, ki so jo obdajale, cesta med njimi zdela ozka kakor tesna pešpot, je brlel prav medel svetlobni pramen uličnih svetiljk. Toda te svetiljke so bile tako daleč narazen, da so dajale komaj mesečinasto luč.

Brez pomišljanja se je zavihtil čez strešni žleb. Njegove noge z gumijastimi podplati so našle oporo na vodovodni cevi, za njimi so prišle roke, in zdaj se je neslišno spustil v osrčje noči.

Tako je prišel do nekih požarnih stopnic, z njih se je ročno spustil na ozki zidec, ki je držal v višini petnajst čevljev okoli vsega plospja. Bil je širok komaj osem palcev, a vendar ga ni bilo strah iti po njem, v nezaznavnih zidnih razpokah je dobil opore za prste, in naposled je legel — nevarna stvar — se zleknil na zidcu in se pritisnil k zidu ter se z roko zgrabil za štrlečo opeko v zidu nad seboj.

V tem položaju je ulico lahko pregledal. V eni smeri, v smeri njegovih nog je šla cesta naravnost naprej med brezštevilnimi hišami, v drugi smeri pa je držala do medlo razsvetljenih, drug vrh drugega naloženih sodov na obali kraj ladjedelnice. Tam je bila sedemnajsta ulica.

Ni mu bilo treba dolgo čakati. Nihče ni ob tej uri prihajal po poslih; in razen v poslovnih stvareh vobče nihče ni imel kaj iskati v tem delu mesta. Takrat je začul pod seboj prožen korak, ki se je naglo bližal. Pavijan je dvignil glavo in pogledal dol.

Tiger je prihajal, s tistimi lahnimi, dolgimi koraki, ki so jih že v tanglu poznali, nekaj mačjega, gibčnega je bilo v njegovi hoji.

Ta pogled je moral Pavijana razveseliti, zakaj ko je videl, da prihaja Tiger vse bliže, mu je širok režaj raztegnil ustnice, in njegove oči so se v temi zasvetile.

Dva in trideseto poglavje

POSLEDNJI BOJ

Kolikor je mogel se je skrčil vase in pritegnil noge k sebi, to je bilo seveda nevarno, zakaj kolena so mu morala na vsak način molet čez rob zidu, kar mu je prav tako ogražalo ravnotežje kakor ga je utegnilo izdati. Ako Tiger kvišku pogleda, čeprav samo slučajno, mora odkriti nevarnost.

Toda on ni mislil na to, da bi kvišku pogledal. Vso ulico je preletel njegov pogled, se ustavil v slehernem kotu, v vsakem odprtem oknu, v vsaki izložbi, kjer bi utegnil biti kdo skrit. Pavijan je potegnil nož in trdno stisnil ročnik.

Potlej se je z zamahom leve roke spustil dol kakor skala, s pridržanimi kolena in poteg-njenim nožem.

Tisti mah, ko je Pavijan brez glasu padal na tla, je Tiger zadržal korak in odskočil. Nož je zgrešil in samo natrgal srajco na Jackovi rami. A to ni bilo vse, zakaj Pavijan je s kolena priletel Jacku na hrbet in ga vrgel na obraz.

Ce bi ga bil padec zadel z vso težo, bi mu bil zdrobil kosti in zmečkal pljuča; toda Jack je bil skočil v stran, ko je napadalec prihrumel na tla. Pavijan sam je odletel na tla in se dvakrat prevrgel. Priletel je z zapestjem na kamen in z žvenketom mu je nož odletel.

Strašen je bil ta padec, toda Pavijan je bil prav tako naglo na nogah kakor Tiger. Od silnega naskoka je Tigru pošel ves zrak iz pljuč, sapa mu je hropla in piskala, ko jo je zajel, a vendar je bil Jack še uren in lahkonož, ko se je zdaj postavil na noge in jel plesati okoli Pavijana.

Gledala sta se kakor poklicna boksarja, kakor stara protivnika, ki spoštujeta drug drugega in samo čakata ugodne prilike, da začneta boj. Pavijan je stal sredi ulice. Se nikdar v življenju ni počakal nasprotnikovega napada. Sicer se ni bil hudo potolkel, a vendar toliko, da je bil na slabšem od Tigra, in zato je sklenil počakati njegovega naskoka.

To prežanje je bilo morda najstrašnejši del

vsega boja; napad sam ni bil nič v primeri s temi grozotnimi krogi, ki jih je renčé in puhaje črtal Tiger okoli svojega nasprotnika. Zdajci je storil kakor da se hoče obrniti, in že je po bliskovo naskočil. Njegova leva laket se je naglo ko bič in preračunano ko strojni bet sprožila med lehti, ki jih je Pavijan, da se zavaruje, iztegnil pred se, in mu tresčila v obraz. Vsi okrvavljeni so udarili njegovi členki spet nazaj in velikanu je počila koža na licu.

V zaletu tega naskoka je Jacka vrglo naprej v objem orjaka. Velika roka ga je zgrabila za pleče, druga mu je segla za vrat, in čeprav se ji je Jack iztrgal, mu je vendar pol srajce ostalo v Pavijanovih rokah. Le-ta je izrabil ugodnost; široko se je postavil na noge in po bliskovo napadel. Toda Tiger je odskočil in z obema rokama navalil. Mogočna toča udarcev je zagrnela Pavijanu na brado, prsi in čeljust, toda orjak je reže se prestajal nevihto in samo grabil z rokami po pobesnelem sovragu. Niti enkrat ni poskusil nasprotnika udariti; njegove orjaške šape so lačno tipale okoli, in Tiger je vedel, da bo boja konec tisti mah, ko te roke dobe to, kar iščejo.

Krvoločno grozeče so segale roke po njem; umaknil se jim je le tako, da je počenil globoko k tlom in potlej odskočil na sredo ulice. In vselej se je Pavijan zagnal za njim s tistim čudnim opletanjem rok, ki se mu je bilo tako težko ogniti, in vselej ga je Tiger prestregel z naskokom s treskom obeh pesti, ki so zanesljivo zadele v cilj, in potlej odskočil.

Kolikorkrat je Tiger navalil, se je kri vlila, in vselej se je srečno izvil. Ti strašni prsti so mu sekali v život, v obraz. Časih se je nohtom prstov posrečilo zasekati Tigru v meso; in zdaj, ko je njegov prvi nalet popustil in so njegovi gibi postali manj zanesljivi, se je iztrgal nevarnosti le še za las. Pavijanov obraz je bil že krvav in razmesarjen, a še zmerom je bil na njem režaj, in oči so se mu lesketale kakor prej.

Spet je Tiger v skoku z vso težo obeh pesti udaril po njem in odskočil, toda pri tem se mu je noga zadela ob kamen, da se je spotaknil. Le kratek trenutek, a Pavijanu je bilo dovolj. Velike lehti so zamahnile po njem in cvileč od veselja se ga je Pavijan oklenil. Jack je z grozo opazil, da velikan še vedno mirno in enakomerno sope, kakor da mu je ta boj samo

zabava, in spoznal je, da tega orjaka ni moči upehati.

Med tem so se bile železne klešče sklenile za njegovim hrbtom in se jele zoževati, dokler mu niso začela rebra pokati od nezaslišanega stiska. Posrečilo se mu je izviti eno roko iz objema, in s stisnjeno pestjo je udaril Pavijana pod brado, še enkrat in spet. Bilo je kakor da razbija po granitni skali; toda ko ga je železni prijem vse bolj dvigal od tal, se mu je posrečilo upreti komolce nasprotniku ob goltanec.

Ta obramba je imela uspeh; od same nečloveške Pavijanove sile sta komolca še bolj pritisknila v njegov goltanec; kašeljski ga je skoro zadušil, sunil je Tigra od sebe in se vrgel za njim, da ga iznova zagradi, toda naletel je na dva udarca, ki sta mu vzela vid.

Iz ust in nosa mu je lila kri in vrgel se je nazaj, da ukroti divjo bolečino. Bilo je prvič, da se je umaknil, in Tiger je šel za njim. V duhu je videl nežno Maryno postavo ob strani te grozotne pošasti, in ta slika ga je oslepila. Zdaj pa zdaj se mu je zazdelo kakor da vidi njo in ne Pavijana, občutek ga je prevzel, da je ona tista, ki ji s pestmi razbija po obrazu; kakor da je njeno lice oblitno s krvjo. In tako se je boril v nekaki smrtni grozi. Žareč bes je gorel v njem, kakor takrat ko se je tolkel z Boyntonom, a hkratu ga je preveval leden mraz. Zdajci je vse v njem podivjalo; in vse huje in huje so sekali in treskali njegovi strašni udarci onemu v obraz.

Cloveško meso in kri tega nista mogla prenesti; Pavijan se je prihulil čudno renče in bilo je ko da rije v tlak; toda ko se je zravnaval, je imel v vsaki roki velik kamen. Tiger je pazil na njegovo desnico; kamen je brez škode zletel mimo njegove glave, toda še preden se je utegnil drugič umakniti, je zamahnil Pavijan z levico, zakaj bil je v obeh rokañ enako spreten, kakor žival, ki so ga po njej imenovali. Kamen je zadel Tigra in ga vrgel ob zid, in ko se je od udarca opotekel, je priletel ravno pošasti v roke.

Nemogoče se je bilo izviti iz tega objema. Z eno lehtjo je bil Pavijan segel Jacku pod ramo in ga z roko zgrabil pod brado. Železni prsti so mu stisnili čeljusti in pod silo tega vzvoda se mu je glava upogibala vse bolj nazaj. Velikanski pritisk je trgal vratne mišice

in mu grozil streti vrat. Pavijan ga je dvignil s tal in vrgel na tla in se težko ko gora zavalil nanj.

Začutil je na vratu peneči se obraz pošasti, bilo je kakor da hlepi po tem, da zaseka zobe v njegovo meso, in še zmerom je trajalo to strašno cviljenje in renčanje, postalo je tišje, a zato le še grozotnejše. Jack je začel slepo tolči okoli sebe, brez načrta in brezumno, dobro vedoč, da se bliža konec, zakaj črno mu je postajalo pred očmi in po hrbtenici mu je šinila bolečina ostra ko ognjen curek in mu ohromila noge. Tedajci je z iztegnjeno roko otipal rezilo, ostro ko britev; bil je nož, ki je bil Pavijanu zdrknil iz rok.

Neusmiljeno ga je urezalo v prste, toda bolečina mu je zjasnila zavest. S prsti je zdrknil vzdolž rezila in pograbil za ročnik, in medtem ko mu je glava v pravem kotu previsela nazaj, je zbral svojo poslednjo moč in sunil Pavijana v naprej nagnjeno glavo.

Pritisk je popustil; pogledal je in uzrl kakor skozi črno meglo od bolečine spačeni Pavijanov obraz. In v ta obraz, v to umikajoče se čelo, je zdaj še enkrat udaril, potlej je obraz izginil in ogromna teža se je zvalila z njega. Zmaga! Že je bil na kolenih. Z levico je segel pošasti v lase in mu sunkoma dvignil glavo, z desnico pa je dvignil nož in zamahnil za poslednji udarec, ko so zdajci sovražnikove trepalnice trznile in so se krvave ustnice odprle.

Kakor bi mu bil ta pogled vrnil razum, je vrgel nož proč in zapičil svoje prste kakor kremplje v Pavijanov vrat.

„Kaj imaš z Mary?“ je zahropel. „Govori! Prekleti lopov, kaj imaš z Mary?“

In z nečloveškim naporom je privzdignil težko telo svojega nasprotnika in udaril z njegovo glavo po tlaku. Usta premaganega moža so široko zazijala, njegove oči so divje zavile in med zobmi je pridušeno zapiskalo hropenje. Bil je že skoro zadavljen in je komaj zmozel besedo.

„Prekleti pes!“ je še enkrat zarjul Tiger. „Kaj imaš z Mary?“ In vse globlje so se mu njegovi prsti vrtali s smrtnim prijemom v vrat...

Kri, ki je Pavijanu udarila v glavo, se je tam zaježila; obraz mu je poškrlatel in oči so mu lezle iz jam, ko je brezuspešno trgal te morilske roke. Njegov hropeči dih je bil stra-

šen in grozoten — sunkoma je prihajal iz ust kakor ostro, žvižgajoče hliptanje. In potlej je tudi to prestalo. Bil je zadavljen in Tiger, ki je postal v krvoločnem pohlepu po ubijanju trd ko železo, je začel nalik zveri od brezumnega veselja poskakovati in cviliti.

Poslednji boj — smrtni boj — in Tigrova roka je za trenutek popustila. „Njen brat!“ je zahropel Pavijan.

Hlastnil je po zraku, kakor da hoče vsrkati ves življenjski kisik. „Njen brat!“ je ponovil.

Tedaj je bilo kakor da je Tigra oslepila jarka luč. Opotekel se je na noge in roke so mu omahnile, čeprav je še vedno imel prste krčevito ukrivljene.

„Vstani!“ je ukazal.

Orjak se je mukoma pobral in se postavil na noge, oprijemaje se zidu. Tako je stal omahovaje in kri mu je kapljala z obraza in škropila tla. Bil je strašno razmesarjen, toda telesne rane mu niso bile tako strašne kakor zavest, da je poražen. Nikoli več ne bo ta porogljivi režaj pačil njegovih ustnic. Našel je mojstra, in zdaj se je bal samo za svoje življenje.

„Ta trenutek izgineš iz tangla!“ je rekel Tiger.

(Konec prihodnjič)

Kdo bo Tigrov naslednik?

Danes Vam ga predstavimo: stasit je, lep in eleganten, da se vse ženske za njim obračajo, duhovit, da mu nihče ni kos, dobronik ubogim in strah vsem petičnim, gentleman od nog do glave —

simpatični, širom sveta znani,
tolikokrat za mrtvega proglašeni,
a še vedno živi in neugnani

gentleman-vlomilec

Arsène Lupin

(čitaj Arsèn Lipèn)

nepremagljivi junak nešteti romanov slovečega francoskega pisatelja

Mauricea Leblanca.

Predstavljamo Vam ga v velezanimivem romanu

„Skrivnost Votle igle“

skupno z Vašim starim znancem *Sherlockom Holmesom* in znamenitim detektivom *Ganimardom*. Kjer so ti trije, tam ni dolgočasje, o tem se boste uverili že

v prihodnji številki

To-To:

Maksél posreduje

Maksél je žalosten. Jako žalosten. To imaš od tega, če prideš v družino! In od tega, da svoje pasje srce obesiš na človeka!

Kakopak! Kaj takega doživiš samo pri ljudeh! Res, tudi psi se prepirajo. Pravijo, da se to dogaja celo v najboljših pasjih rodbinah! Takrat malo porenčiš in polajaš, sem pa tja tudi okolješ — a s tem je stvar tudi v kraju.

Toda ljudje so zmožni, da se po cele dneve srdijo. Kakor zdaj njegov gospod in njegova žena. V takem loku se ogibata drug drugega, kakor sicer samo pes in mačka. In zakaj neki? To je ravno tisto nerazumljivo! Da, ko bi že šlo za klobasico ali kako mastno kost! Kaj takega bi s pasjega stališča še razumel. Take stvari res privedejo do resnih razprtij!

Toda ljudje se prepirajo iz docela nerazumljivih razlogov. Tako si žena želi nove obleke. Gospod pa ji noče kupiti. Zakaj žena tako nujno potrebuje nove obleke, Maksél seveda ne razume. Njemu se že v stari zdi očarljiva, kar z repkom bi jo omigal!

Zakaj ji gospod noče kupiti obleke, Maksél še manj razume. Če si katera njegovih pasjih družic zaželi kosti, ji jo pač priskrbi — pa če bi ji jo moral ukrasti, kar je sicer zoper njegovo pasjo moralo. Taka je pač stvar, kadar ljubiš!

In zdaj onadva zaradi te neumne obleke že cele dneve ne govorita drugega kakor samo najpotrebnejše. In še to samo takrat, kadar stopi Mina iz kuhinje v sobo. A najhujše je to: nič več ne veš, čigav prav za prav si. Te pokliče žena, in ves srečen priskočiš, pa te že gospod nadere: „Ali greš k meni, Maksél!“ Če te pa gospod pokliče, zarobantni žena: „Sém, nesnaga!“ Od tega večnega tekanja sem in tja postaneš še nervozen...

Sedita pri kosilu. Ne govorita nič, razen „da“ in „ne“. Saj človeka še tek mine! Tako ne more več dalje. To je pravcato pasje življenje!

Maksél sklene temu konec napraviti. Pravkar sta gospod in žena vstala od kosila. Gospod se kratko poslovil in hoče iz sobe. Tedaj pa skoči Maksél k ženi, se vžene na njo in jo začne vleči proti gospodu. Če si noče raz-

trgati krila (a to se ne sme zgoditi, ker nove obleke itak ne dobi), mora ženica popustiti. Maksel namreč ne popusti.

Gospod začuden obstane. Kaj naj to pomeni? Tedaj skoči Maksel k njemu, ga popade za hlače in ga jame vleči k ženici.

Zdaj se oba spogledata. Počasi začenjata razumevati. Maksel se oddahne. Na, dovolj dolgo je trajalo; taki so ljudje! Ali moreš kaj več od njih, zahtevati?

Mahoma se začneta gospod in ženica smejati. Kjer pa se začneta dva človeka, ki sta se prej prepirala, smejati, je mir že na pol v hiši! Boječe iztegne gospod roko — plašno položi ženica svojo vanjo. Od stiska roke do poljuba pa je le kratka pot, posebno, če človek še ni dolgo poročen.

Maksel se je zvil v koš. Truden je od velikega dela.

Toda preden zaspi, še čuje, kako ženica, tesno privita k gospodu, šepne:

„Veš, nova obleka mora biti zadaj daljša ko spredaj, kaj ne srček?“

Zakaj mora biti zadaj daljša ko spredaj — nad tem pa si Maksel ne razbija glave. Zakaj to presega njegov pasji razum...

H. H.:

Krava

(Iz Janezkove šolske naloge)

Krava je govedina in sicer ženskega spola. Zgoraj sta ji zrasla dva rogova, zadaj rep z omelom, spodaj pa štiri noge. Zaradi nog je porabna tudi za vozove. Krava nam daje mleko, ki je koristno za vzgojo dojenčkov. Če ima kmet dober vodnjak, lahko pridela mnogo več mleka.

Iz krave dobe tudi sir, najboljši je švicarski. Tudi sirovo maslo pridobivamo iz krave.

Otrok krave se imenuje tele. Teletina je dobra pečenka in jih je več vrst.

Krava je jako koristna žival, zato kupčujejo z njo in jo v politiki rabijo za kravje kupčije. Tudi njeno kožo porabijo za podplate, drugače pa je krava prežvekovalka.

Kadar je stara, jo zakoljejo in prodajo meso. Kravje meso se imenuje govedina in je jako trdo.

L. Waldau:

8 zapovedi za hišnega najemnika

Iz bogatega zaklada svojih izkustev sem izluščil teh osem zlata vrednih zapovedi, ki bi se jih moral vsak stanovanjski najemnik na pamet naučiti:

1. Kadar igraš gramofon, radio, klavir, gosli in trobento ali če poješ, vselej okno odpri, ker drugače nihče ne ve, da si boljši človek.

2. Tvoji otroci naj kriče in trušč delajo samo pod okni tujih ljudi. Le tako bodo ljudje vedeli, da nisi brez otrok.

3. Sobe okraši šele tedaj s cigaretnimi čiki in ogorki smotk ter pepelom iz pipe, vžigalicami in zavrženim papirjem itd., kadar je soba lepo pometena in počedena. Drugače nihče ne opazi, da imaš skrbno gospodinjjo.

4. Sekaj drva in drobi premog na vsak način v stanovanju, drugače bodo ljudje mislili, da ne premoreš denarja za kurjavo.

5. Zakonske razprtije opravi kar moči na glas in pri odprtem oknu; drugače sosedje dobro ne čujejo.

6. Če stanuješ v tretjem nadstropju, zalivaj cvečice na oknu vselej tako, da imajo tudi stanovalci v spodnjih nadstropjih kaj od tega. Vsa hiša ti bo hvaležna.

7. Preproge itd. iztepaj na vse zgodaj. Le tako zanesljivo doženeš, kdo ima v hiši najrahljši spanec.

8. Ravnaj se vselej in dosledno po teh zlatih zapovedih, potem ti bo dobro na zemlji!

M. Cervus:

Nasedel je

Vinski trgovec D. je strašno razkačen. Kupčije so slabe, dohodki majhni, in zdaj mu še ta nergač H. pošlje nazaj velik zaboj vina v steklenicah.

„Deloma to niso tiste vrste, ki sem jih naročil,“ mu piše H. „Razen tega je pošiljka prišla tri tedne prepozno, da je ne morem več porabiti, zato vam vse skupaj vračam.“

D. bi se od jeze najrajši zgrizel. Taka nesramnost! Vso pošiljko nazaj! In pri vsem tem je bil samo dve tri vrste vina, ki jih ni več imel na zalogi, zamenjal z drugimi, rajši boljšimi ko slabšimi! Ko bi bilo vsaj nekaj steklenic ubitih, da bi jih temu nesramnemu stiskaču zaračunal! Pa ne, niti ena steklenica ni razbita! Brezhibno so vse omotane in ovite s slamo; nikjer najmanjše razpoke — niti vogal ni nikjer okrušen!

„Vsceno,“ zakolne D., peneč se od jeze, sede za mizo in napiše kratek memorandum:

„Pošiljko, ki ste mi jo vrnil, prejel; ali petnajst steklenic je bilo razbitih in vino je izteklo, zato vas moram na žalost za škodo obremeniti.“

Že čez dva dni pride odgovor:

„Spoštovani gospod! Potrjujem prejem vašega pisma, toda obremenitev za petnajst razbitih steklenic moram odločno odkloniti, ker imam priče za to, da so bile steklenice že ob prejemu razbite in prazne. Z odličnim spoštovanjem H.“

Za slabo voljo

Naš stari učitelj risanja je jako raztresen človek. Zadnjič vam zagleda na cesti staro kočijo z vpreženim kljusetom, ki je komaj stalo na nogah.

„Kaj pa je to?“ vpraša izvoščka.

„Saj vidite,“ odgovori užaljeni voznik, „konj.“

„Tako! Izvolite ga zradirati in narišite drugega!“ ukaže stari učitelj.

„Hudiča,“ se jezi gost nad sobarico, „zakaj mi niste povedali, da imate stenice?“

„O,“ mneni hladnokrvno sobarica, „mislila sem, da boste sami opazili...“

Ančka, biser gospe dvorne svetnice, odpove službo ker se bo poročila.

Gospa svetnica: „Kako to, Ančka, saj ste mi vendar zmerom govorili, da se ne boste omožili, ker se tako bojite, da ne dobite otrok.“

Ančka: „To je že res, milostljiva, toda ženin pravi, naj me ne skrbi, zakaj če bi mi bili otroci namenjeni, da bi jih bila morala že zdavnaj dobiti!“

„Snoči sem imel prav čudne sanje,“ pripoveduje Lazičar svojim prijateljem. „Sanjalo se mi je, da so me novi cepili. Tako čuden občutek sem imel. Kaj bi neki to pomenilo?“

„Najbolje je, če si kupiš prašek za mrčes,“ je modro odgovoril Kundič.

Gospa Špela je umrla, njen žalujoči mož je sprejel sožalja vseh prijateljev in znancev. Dvignili so krsto in jo nesli po stopnicah dol. Toda na zadnji stopnici eden izmed nosačev izpodrsne, krsta pade na tla, pokrov se odpre in gospa Špela, ki je bila samo na videz mrtva, se obudi od udarca v novo življenje.

Gospa Špela živi še tri leta in potlej zares umre. Ko nesejo krsto po stopnicah in pridejo do zadnje, stopi k nosačem nesrečni vdovec in reče: „Pazite, tukaj je posebno nevarno!“

Molière je umrl neizpovedan in cerkev ga ni hotela pokopati v posvečeni zemlji. Kralj Ludvik XIV., ki ga je to užalilo, je poklical k sebi pariškega nadškofja in ga skušal pregovoriti, naj napravi izjemo; toda ves njegov napor je bil zaman. Zdajci pa vpraša kralj:

„Kako globoko sega prav za prav posvečena zemlja?“

„Štiri čevlje, veličanstvo!“

„Dobro,“ se oddahne kralj, „pokopljite ga šest čevljev globoko!“

Šef pove dovtip. Vsi uslužbenci se smejejo, samo vajenec je resen. Na knjigovodjevo vprašanje, zakaj se ne smeje, odgovori: „Mi ni treba, ker drugi teden odidem.“

„Odkod pa tebi ta lepi dežnik?“ — „Spomin na sestro.“ — „Kaj imaš sestro? Tega do danes nisem vedel!“ — „Jaz tudi ne, toda na kljuki je vgravirano.“

„Kaj se tvoja žena nič ne srđi, če prideš tako pozno zvečer domov?“ vprašajo znanega berlinskega komika. „Saj nisem oženjen!“ — „Potem pa res ne razumem, zakaj hodiš zvečer z doma!“

Neki angleški kriminalist je vprašal slovitega irskega odvetnika lorda Rusella, kaj je po njegovem najhujša kazen za dvoženstvo. „Dve tašči,“ je kratko odgovoril Irec.

Neki literat, ki mu ni prav nič boljše šlo kakor večini literatov, je pri nekem časopisu srečno spravil novelo pod streho. Blagajnik mu je izplačal honorar v novcih po tri marke. Čez nekaj dni se je pisatelj vrnil na blagajno in bridko potožil: „Zadnjič ste mi dali ponarejeno trimarkovko.“

„Evo vam druge,“ se je dobromušno zasmeljal blagajnik. Literat je zadovoljen spravil novce v žep. „In kje je zdaj vaš ponarejeni srebrnik?“ je vprašal blagajnik.

„E, z velikim trudom sem ga vendarle spravil v promet,“ je že pri vratih odgovoril literat.

Kaj mi pisava

„Valentin“. — Vi s silo zatirate svoja čuvstva, zato vaš nastop in obnašanje ni svobodno in sproščeno, temveč bolj ali manj rezervirano, prisiljeno in hladno. V vašem značaju je opaziti veliko kontrastov in disonanc. Po naravi ste odprta, zaupljiva natura. Najbrž ste pa doživeli več trdih življenskih izkušenj, kajti le tako je razumljiva vaša poudarjena nepristopnost in nepriljudnost. V sebi imate pravega duševnega impulza, zelo pasivne nature ste, ki le čaka in čaka, da bi se event. zgodilo kako čudo, in bistveno spremenilo vaš življenski milje. Nimate pravega zaupanja vase in svoje lastne sile, odtod vaša resigniranost in neodločnost. Vaša duševna energija že po prvem zaletu obnemore in se izčrpa ob notranjih kontrastih. Fantazije in življenske sočnosti vam primanjkuje, zelo trezna natura ste, ki stremi vedno in povsod po jasnem, naravnem in nekomplificiranem izrazu. Čut za enostavnost in nepretiranost vam leži takorekoč v krvi. Niste prijatelj dolgoveznosti in dlakocepstva. Akoravno skušate svojo individualnost svetu prikriti in ustanoviti med seboj in svetom čim večjo distanco in akoravno javno mnenje precej ignorirate, ste pa sebi le zelo strog sodnik, točen in objektivno opazovalec lastnega duševnega razvoja; celo malo preveč pedantno kontrolirate svojo notranjost, kar vam ugonobi obilo duševne energije; skušajte živeti bolj ekspanzivno in sproščeno.

Kuhinja in dom

Paradižnikova mezga

Zrele paradižnike narežeš in jih dušiš v glazirani ilovnati posodi na nepreihnem ognju. Ko so že čisto razkuhani, jih pasiraš skozi fino sito in postaviš spet na ogenj ter neprestano mešaš, dokler se ne zgoste v gosto mezgo. Nato mezgo vliješ v kameninaste lončke, pustiš, da se shladi, zavežeš s pergamentnim papirjem in shraniš na hladnem.

Barvanje las pri starejših ljudeh je brezuspešno ali celo škodljivo. Lase dojenčkov, ki začno dobivati rdečo barvo, je treba često namazati z gostim mlekom, da postanejo svetli.

Madeže od tolšče posuješ na debelo z apnovim praškom in položiš nanje zmerno gorak likalnik. Če treba, ponoviš večkrat. Isti namen dosežeš z drobno nastrgano kredno ali pa glino v prašku, ki jo nasuješ na obeh straneh, pokriješ s pivnikom in potegneš z likalnikom. Potem ostrgaš prašek in če ostane še kaj madeža, postopek ponoviš. — Madeže na plesnih jopicah, ki izvirajo od plesalčevih rok, odpraviš z nastrgano kredno, pivnikom in gorkim likalnikom.

Nekaj domačih sredstev

Čevlje, ki so postali trdi, omehčaš, če jih namažeš z ricinovim oljem. Čevlji iz boljsega usnja ostanejo mehki in svetli, če jih vsak dan namažeš z vazelinom ali jajčnim beljakom.

Lakaste čevlje, ki so izgubili sijaj, popraviš takole: Vzemi 100 delov vinskega cveta, en del kafre, 16 delov smole in 4 dele beneškega terpentina. Posebej raztopi 1 del sladkorja v vodi. Potem zmešaj obe raztopini. Po enodnevnem stanju na toplem je sredstvo uporabno. Čevlje pred snaženjem oteri z žganjem, potem pa jih namaži z mehkim čopičem.

Gumijevе obročē za zalivanje ovij po vsaki uporabi na širok sod in jih shrani na hladnem.

Usnjene rokavice očistiš tako, da jih namočiš v topli vodi, kjer si raztopila 2 žlici stearinovega olja in 2 žlici salmijaka. Ožmi jih in obesi na prepih. Ko so do tri četrtine suhe, jih natakni na roke, da ne izgube oblike, in počakaj, da se ti na rokah posuše.

Časih se možu pripeti, da ne more spraviti *gumbov v manšete*. Kapljica vode na notranji strani luknjice za gumbе takoj pomaga.

„Der Grosse Brockhaus“

Vsak človek, vsaka hiša mora brez pogojnno imeti ta leksikon, ki mu ni enakega v svetovni zgodovini. Brockhaus nadomešča vse ono, kar je razmetano v tisočih in tisočih knjigah.

Brockhaus Vas dela nezmotljive ker je točen ko švicarska ura.

Vse informacije daje „Roman“.

DROBIŽ

Zanimivo je, da ostane koža usnjarjev po smrti dolgo časa skoraj nedotaknjena kakor pri mumijah.

Prvo tovarno za parne stroje je ustanovil James Watt, izumitelj parnega stroja, skupno z nekim Boultonom leta 1774.

Kemično čista voda je za trajno uživanje škodljiva.

Če bi človek pustil rasti nohte od rojstva do šestdesetega leta in si jih ne bi nikdar postrigel, bi mu zrasi tri do štiri metre dolgi.

Dorasel človek ima povprečno eno desetino svoje teže krvi, novorojenec in starci pa nekaj manj.

Avstrijski vojskovodja Evgen Savojski se je zmeraj podpisoval v treh jezikih: Eugenio (italijanski) von (nemški) Savoye (francoski).

Najstarejša univerza na svetu je kairska, ki je bila ustanovljena leta 907.

Največji škotski lirski pesnik Robert Burns (rojen l. 1759) je bil izprva poljski delavec.

Neka angleška zavarovalna družba je ugotovila, da je umrljivost med alkoholiki za 30 odstotkov večja kakor med abstinenti.

Preproge z vtkanimi slikami imenujemo *gobeline* po njih izumitelju, ki je bil znan francoski barvar.

Edina roparica v Avstraliji je divji pes dingo, ki pa ne zna lajati.

Učenjaki so izračunali, da tehta vsa voda, kar je je na zemlji, 3.270.600 milijard ton.

Najmanjša opica na svetu ni večja od miši.

V angleški Indiji se pečajo ljudje z gojenjem ovac, ki so jih pri zadnjem štetju naštelı več ko sto milijonov.

Najdaljši most na svetu je na Kitajskem. To je levji most pri Santganu. Dolg je 8 in pol kilometra in se vzpenja na 300 mogočnih obokih 20 in pol metra nad vodno gladino.

Sokol zagleda navadno poljsko miš iz take višine, kjer bi ga človek navzlic dobrim očem komaj videl.

Kitajci ne poznajo žepov pri oblekah.

V Franciji je bilo mnogoženstvo do trinajstega stoletja.

V Angliji je vsako leto okrog 330 konjskih dirk.

V reki Amazonas so doslej odkrili 2500 različnih ribjih vrst.

KAZ OBETA KINO

Elitni Kino Matica

Tel. 21-24

EDINI ZVOČNI KINO V LJUBLJANI
z najboljšo svetovno aparaturo Western Electric.

Globoko znižane letne cene!

NE VERUJEM VEČ NOBENI ŽENSKI. Pretresljiva
drama; v glavni vlogi najboljši nemški tenorist *Richard
Tauber*.

150 dinarjev

na mesec plačuje za novi veliki Brock-
hausov leksikon.

20 velikih knjig s 16.000 strani

razkošno vezanih v polusnje ali platno. Novi
Brockhaus bo Vam in Vašim otrokom desetletja
najboljša šola v življenju, najzvestejši tovariš in
najzanesljivejši svetovalec.

Do zdaj izišlih 5 knjig dobite takoj po
vplačanju prvega obroka pri zastopniku naj-
večje jugoslovenske knjigarne „Minerve, d. d.“

Vse informacije daje „Roman“.

Agfa
Kodak
Zeiss-Ikon
Voigtlander

Foto
k i n o
aparati

Stalno v zalogi
foto-materijal

Janko Pogačnik

Ljubljana

Tavčarjeva ulica števil. 4.

23

„PLANINKA“ zdravilni čaj

iz najboljših zdravilnih zelišč, čisti
in prenavlja kri in učinkuje izbor-
no pri slabi prebavi želodca, zaprtju
telesa, napevanju, nerednem delo-
vanju črev, hemoroidih (zlati žili),
poapnenju žil, izpuščajih in žolč-
nem kamnu. Preprečuje kislino in
zbuja tek. Pravi „Planinka“ čaj je
zaprt in plombiran in ima napis:

Lekarna Mr. Ph. L. Bahovec, Ljubljana

6

ter stane za vojaček 20 Din

Blagovna znamka

„Svetla glava“

se je obnesla. — Med tisoči znamk, ki se prigla-
šajo vsako leto, pač pa ni nobena postala znana
kakor ta. Radi pozornosti, ki jo vzbuja slika, in
radi globokega svojega pomena je postal znak
nepozaben.

„Znamka Oetker“ jamči za najboljšo kvali-
teto po najnižjih cenah in radi tega načela so

Dr. Oetker-jev pecilni prašek
Dr. Oetker-jev vanilinov prašek
Dr. Oetker-jev prašek za pudinge itd.

tako močno razširjeni.

Letno se proda mnogo milijonov zavojčkov, ki
pomagajo „prosvitljenim“ gospodinjam postaviti
v kratkem času na mizo tečne jedi. Marsikatera
ura se je prihranila, mnoge nevolje radi slabega
kipenja močnikov je izostalo.

Otroci se veselijo, če speče mati Oetkerjev
šartelj, in v otroški sobi ni ničesar boljšega, nego
je Oetker-jev puding s svežim ali vkuhanim sad-
jem ali s sadnim sokom.

Pri nakupu pozor na to, da se dobe prístni
Dr. Oetker-jevi fabrikati, ker se često ponujajo
manj vredni posnetki.

Dr. Oetker-jev vanilinov sladkor je najboljša začimba

za mlečne in močnate jedi,
pudinge in spenjeno smetano,
kakao in čaj,
šartlje, torte in pecivo,
jajčni konjak.

Zavojček odgovarja dvema ali trem strokom
dobre vanilije.

Ako se pomeša $\frac{1}{2}$ zavojčka Dr. Oetker-jevega
izbranega vanilinovega sladkorja z 1 kg finega
sladkorja in se dasta 1 do 2 jajčni žlici te me-
šanice v skodelico čaja, tedaj se dobi aromatična,
okusna pijača.

Dr. Oetker-jevi recepti za kuhinjo in hišo

prinašajo izbiro izvrstnih predpisov za pripravo
enostavnih, boljnih, finih in najfinejših močnatih
jedi, šartljev, peciva, tort itd.

Za vsako obitelj so največje važnosti,
ker najdejo po njih sestavljena jedila radi svoje
enostavne priprave, svojega odličnega okusa in
svoje lahke prebavljivosti povsod in vedno po-
hvalo gospodinji — tudi onih, ki stavijo večje za-
hteve — in ker je, kakor je pokazala izkušnja,
vsako ponesrečenje tudi pri začetnicah izključeno.

Oetker-jevo knjigo dobite zastonj pri Vašem
trgovcu; ako ne, pišite naravnost na tovarno

DR. OETKER, MARIBOR.

81